ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **V. R.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného JUDr. Libuší Šmehlíkovou, advokátkou se sídlem Michálkovická 108, Ostrava - Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2012 č. j. OAM-384/ZA-06-K01-2010, **ve věci udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. **Odměna advokátky** JUDr. Libuše Šmehlíkové **se určuje částkou 12.220,- Kč,** která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1.2.2012 č. j. OAM-384/ZA-06-K01-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán

za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z pomsty soukromých osob, o kterých podával informace známému policistovi a skutečnost, že se nemá kam vrátit, nemá kde bydlet a nedisponuje žádnými finančními prostředky. Žalobce dále uváděl, že má zdravotní potíže a nemůže pracovat.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které v obecné a nekonkrétní podobě vytýkal žalovanému porušení jednotlivých ustanovení správního řádu (zákon č. 200/2004 Sb.), a to § 3, § 50 odst. 2, § 68 odst. 3 správního řádu. Současně žalovanému vytýkal porušení ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 4 odst. 3 písm. a) Směrnice Rady 2004/83/ES („Kvalifikační směrnice), neboť žalovaný si neopatřil aktuální zprávy ze země původu v době rozhodování. Žalobce se domníval, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Podle něj žalovaný pochybil, když si pro rozhodování opatřil pouze jedinou zprávu o zemi původu, navíc pouze z roku 2009 a žádnou zprávu aktuální. Je příslušníkem sociální skupiny osob, které poskytly informace relevantní pro trestání osob náležejících k určité zločinecké skupině. V další části své žaloby žalovanému vytkl, že si poslední informace ze země původu obstaral z ledna 2011, ačkoliv jeho rozhodnutí bylo vydáno o více než jeden rok později. Na výzvu soudu žalobce upřesnil vytýkaná porušení správního řádu tak, že nesouhlasil s tvrzenou nevěrohodností svých tvrzení s ohledem na svůj zdravotní stav a zhoršené komunikační schopnosti. Považuje za nezákonné, jestliže nelogicky odpověděl na určitou otázku při pohovoru, že se v tomto případě žalovaný na problém nezeptal otázkami dalšími na podrobnosti, ze kterých by nelogičnost odpovědi mohl objasnit. Žalovaný si podle něj měl zjistit více informací o tvrzení, že mu jeho bratr sdělil to, že v místě jeho dřívějšího pobytu chodí dotyční mafiáni a někoho hledají, z čehož lze dovodit důvodnost jeho obav, že hledají jeho. Žalovaný se nevyjádřil ke skutečnosti, že jeden z mafiánů, kteří skončili kvůli žalobcem poskytnutým informacím ve vězení, je již na svobodě. Tato skutečnost hraje zásadní roli při posouzení rizika vážné újmy

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30.3.2012 popíral oprávněnost všech námitek, se kterými nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil citovaná ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce, a na vydané rozhodnutí, včetně použitých informací o zemi původu žalobce, z nichž je zřejmé, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu ani pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona. Žalovaný posoudil informace o zemi původu a výpověď žalobce a nedošel k závěru, že v jeho případě byl shledán důvod pro použití ust. § 14 zákona o azylu, což také v rozhodnutí řádně odůvodnil. Řádně se též vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem, co se týče doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b, kdy neshledal, že v případě žalobce byly dány důvody pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení. Žalovaný poukázal na to, že žalobce uváděl rozporuplné informace ohledně mafiánů, o tom, jak a o čem informoval policisty, neboť žalobcem poskytované údaje se v jeho výpovědích velmi liší a navíc informace kamarádovi

poskytoval do roku 1999, poté vycestoval z vlasti, avšak následně se na Ukrajinu několikrát vrátil a bez jakýchkoliv potíží tam žil, což o jakémsi jeho pronásledování ze strany soukromých osob rozhodně nesvědčí. Ve světle informací o zemi původu i přes problémy, které Ukrajina má, měl žalobce a má možnosti využít právních mechanismů na ochranu své osoby v případě obav z jednání soukromých osob. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1.2.2012 č. j. OAM-384/ZA-06-K01-2010, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, lékařskými zprávami o zdravotním stavu žalobce, a to MUDr. H. P., NsP Havířov, oddělení infekčního lékařství ze dne 25.7.2012, MUDr. J. M. ze dne 7.8.2012 a ze dne 14.3.2012. Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru k žádosti dne 3.11.2010 odpověděl na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že se nemá kam vrátit, nemůže pracovat. Co se týče zdravotního stavu, cítí se špatně, bolí jej celé tělo. V České republice již pobýval v letech 1999,2002, 2003, 2005, a to pracovně. V případě návratu má strach z pomsty. Vlast opustil v dubnu 2006, kdy na Ukrajině byl svědkem napadení. Řekl to známému z učiliště, který pracoval jako policista. Proběhl soud a dva útočníky zavřeli, patřili k mafii. Zbývající členové jej hledali, a proto musel utéct. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že se nemá kam vrátit, má zdravotní problém a vrátit se nemůže kvůli pomstě mafie. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 12.11.2010 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dne 24.1.2012 pak doplňující pohovor. Žalobce při těchto pohovorech potvrdil opětovně, že v České republice žije od roku 2006, má zdravotní problémy a rok již nemůže pracovat. V době zajištění se podrobil operaci v Mladé Boleslavi, bližší informace o svém zdravotním stavu však nemá. Vylíčil problémy ohledně mafie a obavy z toho, že se na něj vyptávali a slibovali mu pomstu. Tyto informace má od známého, osobně žadateli však nikdo nevyhrožoval a s nikým se nepotkal. V případě návratu na Ukrajinu se bojí mafiána, proti kterému poskytoval informace, jelikož jeden z uvězněných je již na svobodě. Dodal, že žádné potíže se státními orgány země původu neměl. Součástí správního spisu je lékařská zpráva neurologické ordinace MUDr. J. M., Havířov, z níž vyplývá, že u žalobce byl diagnostikován celeberální syndrom, lehká axonální motorická neuropatie a chronická hepatitida B. Podle propouštěcí zprávy Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s. ze dne 27.9.2010 byla u žalobce provedena exstirpace tumoru s diagnózou nezhoubný novotvar – mízní uzliny A II.-III. dx. Součástí správního spisu jsou také zprávy o zemi původu žalobce, a to informace MZV č.j.127957/2011-LPTP ze dne 18.1.2011 a 25.1.2011, informace MZV č.j. 121230/2011- LPTP ze dne 7.12.2011, informace MZV, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010, č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29.7.2009 a č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13.5.2009, zpráva MZ USA ze dne 8.4.2011 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010

a zpráva MZ USA ze dne 11.3.2010 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 a údaje Infobanky ČTK – Země světa Ukrajina.

Nad rámec shora uvedených listinných důkazů obsažených ve správním spise žalovaného vyžádal krajský soud zprávy o zdravotním stavu žalobce. Ze zprávy ze dne 25.7.2012 MUDr. H. P., NsP Havířov, oddělení infekčního lékařství soud zjistil, že žalobce prodělal virovou hepatitidu typu A,B. Jeho stav je hodnocen jako lym. borelióza, kdy neuroborelióza je vyloučena. V případě žalobce jde o cereberální syndrom, dysartrii a ataxii při sekundární degeneraci mozečku toxonutritidní etyologie. Cereberální syndrom potvrzuje i zpráva MUDr. J.M. ze dne 14.3.2012, stejně tak jako lehkou axonální motorickou neuropatii a chronickou hepatitidu B. Tatáž lékařka se ve sdělení ze dne 7.8.2012 vyjádřila tak, že neurologické onemocnění žalobce jej omezuje v chůzi na delší trasy a ve vyjadřování (špatně srozumitelná řeč), ale nebrání případnému vycestování do země původu – Ukrajiny.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta, mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byly obavy z pomsty soukromých osob – mafie, o nichž žalobce podával informace známému

policistovi. Dalším důvodem je to, že se nemá kam vrátit a kde bydlet, že nedisponuje finančními prostředky a má zdravotní potíže, pro které nemůže pracovat. Především krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že si žalovaný neopatřil dostatek relevantních informací o zemi jeho původu Ukrajině, resp. že tyto informace nejsou aktuální. S přihlédnutím k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 1.2.2012 je zcela přiléhavé, že žalovaný vycházel ze zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011, jakož i z informací MZV shora uvedených za léta 2009-2011. Se zřetelem k těmto zprávám a k žalobcem uváděným skutečnostem sděleným při pohovorech není důvodná jeho námitka, že žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce se totiž v průběhu řízení nezmiňoval o žádné činnosti související s uplatňováním politických práv a svobod, v důsledku čehož by byl pronásledován v zemi původu. Žalobce se mýlí, pokud poukazuje v žalobě na to, že je „příslušníkem sociální skupiny osob, které poskytly informace relevantní pro trestní stíhání osob náležejících k určité zločinecké skupině, a že pro tuto příslušnost k této sociální skupině se cítí se být pronásledován“. Z této skutečnosti rozhodně nelze učinit závěr, že žalobce náleží k sociální skupině, jak má na mysli ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Obavy z pronásledování ze strany soukromých osob nelze považovat za azylově relevantní za situace, kdy z citovaných zpráv o zemi původu žalobce vyplývá možnost obrátit se o pomoc na příslušné státní orgány Ukrajiny. Žalovaný ostatně v této souvislosti upozorňuje na informaci MZV ze dne 19.1.2010 o tom, že v případě takovýchto potíží existuje možnost se obrátit na orgány ministerstva vnitra, tj. policii příp. nevládní organizace. Existuje také možnost se domáhat obrany proti jednání samotné policie v případě trestné činnosti policistů. Není také možno přisvědčit žalobcovým námitkám, co se týče údajného porušení ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu. Ustanovení § 14 umožňuje udělení tzv. azylu z humanitárních důvodů. Za tím účelem vycházel žalovaný z lékařských zpráv založených ve správním spise a krajský soud provedl důkaz shora citovanými lékařskými zprávami o žalobcově zdravotním stavu. Z nich vyplývá, že žalobcův zdravotní stav je nepříznivý, avšak není překážkou k návratu do země původu. Co se týče vytýkaného porušení ust. § 14a zákona o azylu, toto porušení žalobce spatřuje v tom, že v případě návratu do země původu mu hrozí riziko vážné újmy ze strany soukromých osob, přičemž stát mu není schopen poskytnout účinnou ochranu. Žalobcova námitka je zcela ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu irelevantní, neboť pojem tzv. vážné újmy definuje odst. 2 citovaného zákonného ustanovení, podle kterého se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Mezi takto vymezený pojem vážné újmy není možno zařadit žalobcem uváděný důvod obav z jednání soukromých osob a tedy i důvod pro udělení tzv. doplňkové mezinárodní ochrany. Se zřetelem k výše uvedenému není rozhodující žalobní námitka co se týče problému nevěrohodnosti žalobcových tvrzení, na které poukazuje žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a že žalobce v tomto směru považuje za nezákonné, že mu žalovaný nekladl další podrobnější otázky, kterými by nelogičnost odpovědi vysvětlil. I když rozpory ve výpovědích žalobce, tak jak byly zaprotokolovány při jednotlivých pohovorech lze připustit rozhodující je to, že porušení zákona o azylu a správního řádu žalovaným, krajský soud v průběhu řízení neshledal.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které podle § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

Odměna právní zástupkyně žalobce byla přiznána v celkové výši 12.220,- Kč, z čehož činily 9.600,- Kč náklady právního zastoupení v rozsahu 4 úkonů právní pomoci á 2.100,- Kč a 4 režijní paušály á 300,- Kč a cestovné právní zástupkyně žalobce z Ostravy do Havířova a zpět ve výši 183,- Kč při ujetých 34 km, při spotřebě 4,83 litrů benzínu Natural na 100 km a ceně 34,90 Kč za jeden litr a sazbě opotřebení vozidla 3,70 Kč za jeden km. Další náklady činila náhrada za ztrátu času ve výši 400,-. Kč. S připočtením 20% daně z přidané hodnoty činí celková odměna právní zástupkyně žalobce 12.200,- Kč v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění a vyhl. č. 377/2010 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 30. srpna 2012

JUDr. Petr Indráček
samosoudce